
Κανελα Κανέλα Canela Text

Canela Text is designed to keep the elegance and beauty of the original Canela display face while giving it the robustness it needs to work at smaller sizes. The Cyrillic version has been designed by Moscow-based type designer Ilya Ruderman, and the Greek was designed by Athens-based type designer Panagiotis Haratzopoulos.

PUBLISHED
2022

DESIGNED BY
MIGUEL REYES
ILYA RUDERMAN
PANAGIOTIS HARATZOPOULOS

14 STYLES
7 WEIGHTS W/ ITALICS

FEATURES
PROPORTIONAL LINING/OLDSTYLE FIGURES
TABULAR LINING/OLDSTYLE FIGURES
FRACTIONS (PREBUILT AND ARBITRARY)
SUPERSCRIPT/SUBSCRIPT
SMALL CAPS
SMALL CAP PROPORTIONAL FIGURES

Optimized for use below 20 point, Canela Text brings the grace and distinction of Canela to longer text and small navigational elements. Unlike the more limited weight range found in many text faces, the Canela Text family includes the full range of weights available in the original, from Thin to Black, allowing the extremes to be used at small sizes. Canela Text includes the standard typographic toolkit for setting fine micro typography, such as small caps, tabular figures, and fractions.

Canela Text LCG Thin
Canela Text LCG Thin Italic
 Canela Text LCG Light
Canela Text LCG Light Italic
 Canela Text LCG Regular
Canela Text LCG Regular Italic
 Canela Text LCG Regular No. 2
Canela Text LCG Regular Italic No. 2
 Canela Text LCG Medium
Canela Text LCG Medium Italic
Canela Text LCG Bold
Canela Text LCG Bold Italic
Canela Text LCG Black
Canela Text LCG Black Italic

Rather than using ambiguous names like “Pro”, “World” or “WGL” for our font files with extended language support, we have devised a simple way to denote which alphabets are supported in complex families like Canela.

LC
Latin + Cyrillic

Font files with LC in the family name support our full standard range of languages that use the Latin alphabet, plus languages that use Cyrillic, including Russian, Ukrainian, Belorussian, Serbian, and Bulgarian.

LG
Latin + Greek

Font files with LG in the family name support our full standard range of languages that use the Latin alphabet, plus monotonic Greek.

LCG
Latin + Cyrillic + Greek

Font files with LCG in the family name support our full standard range of languages that use the Latin, Cyrillic, and Greek alphabets.

RECOMMENDED MINIMUM & MAXIMUM SIZES

CANELA LCG,
40 PT+

Economy wonks
ОСНОВНОМ
ΕΙΦΟΣ

CANELA CONDENSED LCG,
40 PT+

Είχε κληρονομήσει την
Самоизоляция
FEATURED

CANELA DECK LCG,
18-40 PT

Капитал составлял 36,15 млн флоринов
Several mishaps befell this crew
Οποία περικλείονται

CANELA TEXT LCG,
8-18 PT

ОСНОВАНА В 1601 ГОДУ, просуществовала до 1798 года. Осуществляла торговлю в том
Granted a charter by Queen Elizabeth I on November 4, 1575
Πληρώνοντας ένα ετήσιο μέρισμα 17.2% για 210 έτη
In 1604 they brokered in cotton, rum, and silk

UN TALE ATTEGGIAMENTO RIFLETTE CIÒ CHE
 A review of the 1820 Prometheus Unbound collection
Usually fired at a higher temperature than normal stoneware

CANELA TEXT THIN, THIN ITALIC, 18 PT

DESIGNS FOR A 17,000 SQUARE METER OFFICE
 Megingreinum heimspekinnar ásamt þekkingarfræði
Keridge's recipe calls specifically for minced lamb shoulder

CANELA TEXT LIGHT, LIGHT ITALIC, 18 PT

JAS PAMAŽU KEIČIA EKONOMIŠKESNI ŠVIESOS
 All joint projects between NASA, JAXA, ESA, and CSA
Nazwa „ta meta ta fizyka” oznaczałaby w tym kontekście

CANELA TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, 18 PT [SMALL CAPS, ALTERNATE f y]

THIS “WELLNESS” TREND IS A BIG NEW SHIFT
 Vuonna 1821 hän muutti New Yorkiin, jossa hän asui
Two days after the recall was cancelled, 61,000 protested

CANELA TEXT REGULAR NO. 2, REGULAR ITALIC NO. 2, 18 PT [ALTERNATE w]

AM 27. MÄRZ 1831 LEGTE ER DEN EID AUF DIE
 El 24 de abril de 1813, vuelve a escribirle a Peacock
Went on to pursue a professional career in rugby union

CANELA TEXT MEDIUM, MEDIUM ITALIC, 18 PT

UNE ÉQUIPE DE 60 CHERCHEURS SALARIÉS
 The S&P 500 Index closed up 3.4% in New York
Žarulja nazivne snage 150 vata ima otpor od oko 144

CANELA TEXT BOLD, BOLD ITALIC, 18 PT [ALTERNATE z]

DIN CELE MAI VECHI LANTURI MUNTOASE
 Agencies were poised to levy £3.42 billion fines
These few longstanding geopolitical complications

CANELA TEXT BLACK, BLACK ITALIC, 18 PT [ALTERNATE OLDSTYLE 2 3 4]

СОСТОИТ ИЗ ЗАКОНОМЕРНОГО СОЧЕТАНИЯ
Литосферы применялся ныне устаревший термин
Створив один і той же ґрунт, вони дихають одним і тим

CANELA TEXT CYRILLIC THIN, THIN ITALIC, 18 PT

КАСПИЙСКОЕ МОРЕ И СЕГОДНЯ НАЗЫВАЮТ
Пробале водата била солена, и оттука заключиле
Недоїдало, ймовірно, через ерозію ґрунту в результаті

CANELA TEXT CYRILLIC LIGHT, LIGHT ITALIC, 18 PT [ALTERNATE r]

В СЪВРЕМЕННИТЕ ДЪЛБОКОВОДНИ БРАЗДИ
Экасістэме віды арганізмаў выконваюць розныя
Начало современному ландшафтоведению положили

CANELA TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, 18 PT

В РІЗНІ БІОЛОГІЧНІ І ГЕОЛОГІЧНІ БАСЕЙНАХ
Известный специалист по таксономии растений
Слънчевата система и нашата галактика Млечния

CANELA TEXT CYRILLIC REGULAR NO. 2, REGULAR NO. 2 ITALIC, 18 PT

ВОДОРΟΣЛИ ИЛИ НЕКОТОРЫЕ ИХ ГРУППЫ
Для того чтобы подчеркнуть роль биоценоза в
Географиялық қабықтағы заңдылық тұтастығы

CANELA TEXT CYRILLIC MEDIUM, MEDIUM ITALIC, 18 PT [ALTERNATE ф я]

РАЗРУШЕНИЯ МАГМАТИЧЕСКИХ ГОРНЫХ
Үсемлекләр патшалыгы организмнарның ике
Се назива биотоп и њега насељавају припадници

CANELA TEXT CYRILLIC BOLD, BOLD ITALIC, 18 PT

КОМПОНЕНТА ФОРМИРУЮТ БИОМАССУ
Амплітуда середньомісячних температур не
Местным населением столкнулись с жившими

CANELA TEXT CYRILLIC BLACK, BLACK ITALIC, 18 PT [ALTERNATE ж к ю]

ΤΑ ΦΕΟΥΔΑ ΩΣ ΜΟΡΦΗ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
Πίσω από τον πυρήνα του οικοδομήματος βρισκόταν
Βρετανία γνώρισε έναν αιώνα αδιαμφισβήτητης κυριαρχίας και

CANELA TEXT GREEK THIN, THIN ITALIC, 18 PT

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΨΗΦΙΖΟΥΝ ΩΣ ΕΠΙ ΤΟ ΠΛΕΙΣΤΟΝ
Επιείκεια ως μέρος της πρωτογενούς πραγμάτωσης
Του Άμωνα μεταφερόταν κάθε χρόνο στο Ντίερ ελ-Μπαχάρι

CANELA TEXT GREEK LIGHT, LIGHT ITALIC, 18 PT

ΑΘΗΝΑ ΔΟΚΙΜΑΖΟΤΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΙΜΟ ΤΩΝ
Επομένως την ύπαρξη δημοσίων αρχών που πρέπει
Οπότε και συγκροτούνται έκτακτα στρατοδικεία στα οποία

CANELA TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, 18 PT

ΟΠΟΥ ΠΑΡΕΜΕΙΝΕ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 1817
Το μνημείο συνδύαζε στοιχεία της αρχιτεκτονικής
Η πηγή του παρεξήγησαν κάποια σκηνή από ένα θεατρικό

CANELA TEXT GREEK REGULAR NO. 2, REGULAR NO. 2 ITALIC, 18 PT

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΨΗΦΙΣΕ
Που ορίζονταν παλαιότερα υπό του Βασιλέως και
Πίτσμπεργκ κατοικούσαν 305.117 άτομα μείωση κατά 2%

CANELA TEXT GREEK MEDIUM, MEDIUM ITALIC, 18 PT [ALTERNATE κ]

ΣΤΟΧΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΟΠΟΙΟΥ ΤΗΝ
Που λειτουργούσε ως ιδιωτικός χώρος λατρείας
Μια αλλαγή στο νόμο που αφορούσε την ιδιότητα του

CANELA TEXT GREEK BOLD, BOLD ITALIC, 18 PT

ΟΠΟΤΕ ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ
Εξαίρεση την περίοδο από Σεπτέμβριο του 1911
Με το ηθικό ιδιαίτερα χαμηλό έπεσε σε βαθιά θλίψη

CANELA TEXT GREEK BLACK, BLACK ITALIC, 18 PT [ALTERNATE β]

 CANELA TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 14/18 PT

REGULAR SMALL CAPS

REGULAR

BOLD

PROPORTIONAL
OLDSTYLE FIGURES

REGULAR ITALIC

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

BOLD

REGULAR ITALIC

THE SPANISH WAR, WHICH BEGAN IN 1739, and the French war which soon followed it occasioned further increase of the debt, which, on the 31st of December 1748, after it had been concluded by the **Treaty of Aix-la-Chapelle**, amounted to £78,293,313. The most profound peace of the seventeen years of continuance had taken no more than £8,328,354 from it. A war of less than nine years' continuance added £31,338,689 to it (Refer to James Postlethwaite's *History of the Public Revenue*). During the administration of Mr. Pelham, the interest of the public debt was reduced from 4% to 3%; or at least measures were taken for reducing it, from four to three per cent; the sinking fund was increased, and some part of the public debt was paid off. In 1755, before the breaking out of the late war, the funded debt of Great Britain amounted to £72,289,673. On the 5th of January 1763, at the conclusion of the peace, the funded debt amounted to £122,603,336. The unfunded debt has been stated at £13,927,589. But the expense occasioned by the war did not end with **the conclusion of the peace**, so that though, on the 5th of January 1763, the funded debt was increased (partly by a new loan, and partly by funding a part of the unfunded debt) to £129,586,782, there still remained (according to the very well informed author of *Considerations on the Trade and Finances of Great Britain*) an unfunded debt which was brought to account in that and the following year of £975,017. In 1763, therefore, the public debt of Great Britain, funded and unfunded together, amounted, according to this author, to £139,516,807. The annuities for lives, too, had been granted as premiums to the

CANELA TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 14/18 PT

REGULAR SMALL CAPS

REGULAR

REGULAR ITALIC

PROPORTIONAL
OLDSTYLE FIGURES

BOLD

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

REGULAR ITALIC

СИТУАЦИОНИЗМ СЛОЖИЛСЯ на стыке неболь-
ших художественно-политических течений: Лет-
тристского интернационала, Международного
движения за имажинистский баухаус, а также
Лондонской психогеографической ассоциации.
Также в ситуационизме прослеживается вли-
яние *дадаизма, сюрреализма, антигосударствен-
ного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на
идеологию группы оказало также восстание в
Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих.
Признано также влияние «Формуляра нового
урбанизма», выпущенного под псевдонимом
Жиля Ивена в 1953 году **Иваном Щегловым**.
Движение, названное Ситуационистским ин-
тернационалом, было основано в 1957 г. в ита-
льянском городе Коза д'Аросса. Единоличным
лидером и теоретиком движения стал француз
Ги Дебор – его часто упрекали в диктатуре по
отношению к другим членам движения. Кроме
того, участие в SI принимали шотландский пи-
сатель Александр Троччи, английский писатель
Ральф Рамни (*основатель Лондонской психогеогра-
фической ассоциации – был одним из первых изгнан
из SI*), датский художник-вандалист Асгер Йорн,
ветеран венгерского восстания Аттила Кота-
ни, французская писательница и художница
Мишель Бернштейн (жена Ги Дебора), а также
Рауль Ванейгем. В отличие от многих других
художественно-политических движений Европы
того времени, ситуационизм проповедовал не
эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое
политическое действие», что часто приводило к
склокам внутри движения. Так из-за излишнего

CANELA TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 14/18 PT

REGULAR SMALL CAPS

REGULAR

REGULAR ITALIC

PROPORTIONAL
OLDSTYLE FIGURES

BOLD

REGULAR ITALIC

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

REGULAR ITALIC

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ **τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας**. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της *Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων* και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα. Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδι-

 CANELA TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, MEDIUM, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.” The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason

 CANELA TEXT REGULAR NO. 2, REGULAR ITALIC NO. 2, BOLD, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.” The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in

 CANELA TEXT MEDIUM, MEDIUM ITALIC, BLACK, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.” The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild

 CANELA TEXT BOLD, BOLD ITALIC, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and below.” The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical

 CANELA TEXT BLACK, BLACK ITALIC, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and below.” The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel,

CANELA TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, MEDIUM, 10/13 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали

CANELA TEXT CYRILLIC REGULAR NO. 2, REGULAR NO. 2 ITALIC, BOLD, 10/13 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали

CANELA TEXT CYRILLIC MEDIUM, MEDIUM ITALIC, BLACK, 10/13 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жюль Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единственным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим

CANELA TEXT CYRILLIC BOLD, BOLD ITALIC, 10/13 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потре-

CANELA TEXT CYRILLIC BLACK, BLACK ITALIC, 10/13 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной

CANELA TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, MEDIUM, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμού. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό «Πότλαχ», στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον

CANELA TEXT GREEK REGULAR NO. 2, REGULAR NO. 2 ITALIC, BOLD, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμού. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό «Πότλαχ», στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον

CANELA TEXT GREEK MEDIUM, MEDIUM ITALIC, BLACK, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έδωσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό «Πότλαχ», στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάν-

CANELA TEXT GREEK BOLD, BOLD ITALIC, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών.

CANELA TEXT GREEK BLACK, BLACK ITALIC, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυ-

CANELA TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, MEDIUM, 9/11 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning beauty. Criticism is still in a chaotic state

CANELA TEXT REGULAR NO. 2, REGULAR ITALIC NO. 2, BOLD, 9/11 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning beauty. Criticism is still in a chaotic state

CANELA TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, MEDIUM, 9/11 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения.

Ситуационистский интернационал

В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое политическое действие», что часто приводило к склокам внутри движения. Так из-за излишнего «эстетства» из группы Ги Дебором были изгнаны Ральф Рамни и Мишель Бернштейн. Ситуационисты придерживались диалектического взгляда на искусство и идеологию и

CANELA TEXT CYRILLIC REGULAR NO. 2, REGULAR NO. 2 ITALIC, BOLD, 9/11 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения.

Ситуационистский интернационал

В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое политическое действие», что часто приводило к склокам внутри движения. Так из-за излишнего «эстетства» из группы Ги Дебором были изгнаны Ральф Рамни и Мишель Бернштейн. Ситуационисты придерживались диалектического взгляда на искусство и идеологию и

CANELA TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, MEDIUM, 9/11 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την *πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroscia της Ιταλίας υπό την συγχώνευση τριών ομάδων, του «Κινήματος υπέρ του φανταστικού Μπαουχάους» που είχε ιδρύσει ο ζωγράφος Asger Jorn, της «Ψυχογεωγραφικής Εταιρείας του Λονδίνου» που

CANELA TEXT GREEK REGULAR NO. 2, REGULAR NO. 2 ITALIC, BOLD, 9/11 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την *πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroscia της Ιταλίας υπό την συγχώνευση τριών ομάδων, του «Κινήματος υπέρ του φανταστικού Μπαουχάους» που είχε ιδρύσει ο ζωγράφος Asger Jorn, της «Ψυχογεωγραφικής Εταιρείας του Λονδίνου» που

 CANELA TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, MEDIUM, 8/10 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases.

Ascension of a New Approach

And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning beauty. Criticism is still in a chaotic state that would be impossible if aesthetic theory were firmly grounded. This situation appears to me to be due to the inherent inadequacy and inconclusiveness of empirical aesthetics when it stands alone; the grounds of this inadequacy I shall seek to establish in the following. Granting that the aim of every aesthetics is to determine the Nature of Beauty, and to explain our feelings

 CANELA TEXT REGULAR NO. 2, REGULAR ITALIC NO. 2, BOLD, 8/10 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases.

Ascension of a New Approach

And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning beauty. Criticism is still in a chaotic state that would be impossible if aesthetic theory were firmly grounded. This situation appears to me to be due to the inherent inadequacy and inconclusiveness of empirical aesthetics when it stands alone; the grounds of this inadequacy I shall seek to establish in the following. Granting that the aim of every aesthetics is to determine the Nature of Beauty, and to explain our

CANELA TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, MEDIUM, 8/10 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами.

Предпосылка

Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттрристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жюль Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения.

Ситуационистский интернационал

В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое политическое действие», что часто приводило к склокам внутри движения. Так из-за излишнего «эстетства» из группы Ги Дебором были изгнаны Ральф Рамни и Мишель Бернштейн. Ситуационисты придерживались диалектического взгляда на искусство и идеологию и требовали их преодоления. Однако изгнанные из SI часто называли эту политику догматической. В 1966 году студенты-ситуационисты осуществили захват и возглавили самоуправление Страсбургского университета, положив начало студенческим бунтам в Европе. В 1967 выходит книга Ги Дебора «Общество спектакля», в которой были изложены основные идеи движения.

CANELA TEXT CYRILLIC REGULAR NO. 2, REGULAR NO. 2 ITALIC, BOLD, 8/10 PT

СИТУАЦИОНИЗМ: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами.

Предпосылка

Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттрристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жюль Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения.

Ситуационистский интернационал

В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое политическое действие», что часто приводило к склокам внутри движения. Так из-за излишнего «эстетства» из группы Ги Дебором были изгнаны Ральф Рамни и Мишель Бернштейн. Ситуационисты придерживались диалектического взгляда на искусство и идеологию и требовали их преодоления. Однако изгнанные из SI часто называли эту политику догматической. В 1966 году студенты-ситуационисты осуществили захват и возглавили самоуправление Страсбургского университета, положив начало студенческим бунтам в Европе. В 1967 выходит книга Ги Дебора «Общество спектакля», в которой были изложены основные идеи движения.

CANELA TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, MEDIUM, 8/10 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθάρωση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρέαστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστες, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστες είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστες δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστες εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστες προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνή ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroschia της Ιταλίας υπό την συγχώνευση τριών ομάδων, του «Κινήματος υπέρ του φανταστικού Μπαουχάους» που είχε ιδρύσει ο ζωγράφος Asger Jorn, της «Ψυχογεωγραφικής Εταιρείας του Λονδίνου» που είχε ιδρύσει ο Ραλφ Ράμνεϊ και των Λετριστών που αναφέρθηκαν πιο πάνω.

Σύνθεση της ομάδας

Μέλη της οργάνωσης ήταν καλλιτέχνες πάνω από δέκα εθνικοτήτων. Ανάμεσά του ήταν και οι Ατίλα Κοτάνι, Ζακλίν ντε Γιογκκ, Χανς Πλάτσεκ, Ιβάν Στσέγκλοφ, Ραούλ Βανγκεκίμ, Αλεξάντερ Τρόκι, Ούβε Λάουσεν, Μισέλ Μπέρνσταϊν, Μουσταφά Χαγιατί, Αμπντελ-χαφίντ Χατίμπ, Ρενέ Βιενέ, Γκρέτελ Στάντλερ και ο

CANELA TEXT GREEK REGULAR NO. 2, REGULAR NO. 2 ITALIC, BOLD, 8/10 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθάρωση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρέαστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστες, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστες είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστες δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστες εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστες προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνή ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroschia της Ιταλίας υπό την συγχώνευση τριών ομάδων, του «Κινήματος υπέρ του φανταστικού Μπαουχάους» που είχε ιδρύσει ο ζωγράφος Asger Jorn, της «Ψυχογεωγραφικής Εταιρείας του Λονδίνου» που είχε ιδρύσει ο Ραλφ Ράμνεϊ και των Λετριστών που αναφέρθηκαν πιο πάνω.

Σύνθεση της ομάδας

Μέλη της οργάνωσης ήταν καλλιτέχνες πάνω από δέκα εθνικοτήτων. Ανάμεσά του ήταν και οι Ατίλα Κοτάνι, Ζακλίν ντε Γιογκκ, Χανς Πλάτσεκ, Ιβάν Στσέγκλοφ, Ραούλ Βανγκεκίμ, Αλεξάντερ Τρόκι, Ούβε Λάουσεν, Μισέλ Μπέρνσταϊν, Μουσταφά Χαγιατί, Αμπντελ-χαφίντ Χατίμπ, Ρενέ Βιενέ, Γκρέτελ Στάντλερ και ο

STYLES INCLUDED IN COMPLETE FAMILY

Canela Text LCG Thin
 Canela Text LCG Thin Italic
 Canela Text LCG Light
 Canela Text LCG Light Italic
 Canela Text LCG Regular
 Canela Text LCG Regular Italic
 Canela Text LCG Regular No. 2
 Canela Text LCG Medium
 Canela Text LCG Medium Italic
 Canela Text LCG Bold
 Canela Text LCG Bold Italic
 Canela Text LCG Black
 Canela Text LCG Black Italic

SUPPORTED LANGUAGES

Afrikaans, Albanian, Asturian, Azerbaijani (Cyrillic), Basque, Belarusian, Breton, Bosnian (Cyrillic), Bosnian (Latin), Bulgarian, Catalan, Cornish, Croatian, Czech, Danish, Dutch, English, Esperanto, Estonian, Faroese, Finnish, French, Galician, German, Greek, Greenlandic, Guarani, Hawaiian, Hungarian, Ibo, Icelandic, Indonesian, Irish, Gaelic, Italian, Kurdish, Latin, Latvian, Lithuanian, Livonian, Macedonian, Malagasy, Maltese, Maori, Moldavian, Norwegian, Occitan, Polish, Portuguese, Romanian, Romansch, Russian, Saami, Samoan, Scots, Scottish Gaelic, Serbian (Cyrillic), Serbian (Latin), Slovak, Slovenian, Spanish (Castilian), Swahili, Swedish, Tagalog, Turkish, Ukrainian, Uzbek (Cyrillic), Uzbek (Latin), Walloon, Welsh, Wolof

CONTACT

Commercial Type
 277 Grand Street, Floor 3
 New York, New York 10002

office 212 604-0955
www.commercialtype.com

COPYRIGHT

© 2022 Commercial Type. All rights reserved.
 Commercial® is a registered trademark and
 Canela™ is a trademark of Schwartzco Inc.,
 dba Commercial Type.

This file may be used for evaluation purposes only.

ABOUT THE DESIGNERS

Miguel Reyes (born 1984), originally from Puebla, Mexico, studied graphic design at Benemérita Universidad Autónoma de Puebla before working as a type designer, graphic designer, and publication designer in Barcelona and Mexico City. He then studied type design at CEGestalt, School of Design in Mexico City and later attended the Type and Media Masters course at KABK in the Hague. Miguel joined the design staff of Commercial Type in 2013 and became a staff designer that year. His work has been honored by the Latin American Biennial of Typography, the New York Type Directors Club, and the Fine Press Book Association.

Ilya Ruderman is a type designer living and working in Moscow, where he did his undergraduate studies at the Moscow State University of Print. His interest in type came from his classes with Alexander Tarbeev, and as his interest developed into a passion he chose to attend the Type and Media course at the Royal Academy of Art (KABK) in The Hague.

After graduating from Type and Media he returned to Moscow to pursue commercial projects for clients such as Men's Health Russia, Yes magazine, Best Life magazine, Big City magazine, Moscow City and Transport system, Perm City and Tele2. Later he worked for several years as the creative director at news agency RIA Novosti. Ruderman has lectured extensively on type and typography, both on his own and together with Valery Golyzhenkov. Ruderman is a curator of the Type & Typography course at the British Higher School of Art and Design and currently is co-founder of two studios: CSTM Fonts and Moscow Design Studio.

Panagiotis Haratzopoulos is an Athens-based designer specializing in Greek type design and typography. Born in 1967 in Athens, Panos studied graphic design in Polytechnic College in Athens and then acquired an MA in Graphic Fine Arts from the University of Kent in England. He is specialised in type and multimedia design, and has designed websites and CD-ROMs for large cultural institutions and museums. Together with Yiannis Kouroudis he started Cannibal (www.fonts.gr) in 1995.

An accomplished type designer, Panos has created original designs for clients in Greece as well as Greek versions of well-known typefaces for a range of typefoundries in Europe and the United States, including Christian Schwartz's Neutraface, Farnham, Amplitude, Stag, and Stag Sans.